

בענין שבין

1. [redacted]
  2. [redacted]
- ע"י ב"כ עו"ד אריאל עטרי
מרח' בן יהודה 42, ירושלים
טל. 02-6231841, 050-8323323
פקס. 02-6231851

המעוררים

- נגד -

1. מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות המדינה
2. [redacted]

המשיבות

הודעת ערעור

מוגש בזאת ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתפ"ח [redacted] מיום 10.6.12.

הערעור מוגש על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

ואלה טעמי הערעור

כללי

1. נגד המעוררים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של החזקה בתנאי עבדות (להלן- החזקה) לפי סעי' 375א' לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן- החוק) ועיכוב דרכון לפי סעי' 376א' לחוק.
כתב האישום מצ"ב- נספח א'.
2. לאחר שמיעת עדויות הורשעו המעוררים בשתי העבירות.
הכרעת הדין מצ"ב- נספח ב'.
3. בתום המשפט הוטלו על המעוררים עונשים של ארבעה חדשי שירות, מאסר מותנה, קנס בגובה 4,000 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 30,000 ₪.
גזר הדין מצ"ב- נספח ג'.
4. ערעור זה מוגש על פסק הדין על שני חלקיו.

5. נקדים ונציין כי זהו המקרה הראשון במדינת ישראל בו הועמד לדין אדם על עבירה לפי סעי' 375א' והדיון- הוא הדיון הראשון שנערך ביסודות העבירה. כן נציין כי המערער הינו איש עסקים, מוכר ומכובד בקהילה הערבית בירושלים, ועל פי הראיות שהובאו הוא ואשתו מוכרים כפילנטרופים התורמים, הן מזמנם והן מהונם לשורה ארוכה של מוסדות סעד וצדקה ותומכים ביתומים, אלמנות ועניים- עשרות שנים, תוך נשיאת תפקידים משמעותיים אף בניהול גופי צדקה כאלה.

כתב האישום והתשובה לו

6. על פי הנטען בכתב האישום, ■■■ ילידת 1987 (להלן- המתלוננת) אזרחית הפיליפינים הוחזקה על ידי המערערים לצרכי עבודה, כאילו היתה קניינם תוך שליטה ממשית בחייה ושלילת חירותה.

כן נטענו בו הדברים הבאים: כי המתלוננת הביעה את הסכמתה להגיע מביתה שבפיליפינים לירדן, באמצעות סוכנות כוח האדם מנפאואר, על מנת לעבוד בעבודות משק בית תמורת משכורת חודשית של 200 דולר. נטען כי בעיר עמאן שבירדן, הוחתמה המתלוננת על חוזה בערבית (אותו לא הבינה), והוסבר לה בעל פה כי משכורתה החודשית תהיה 150 דולר בלבד. לאחר הגעתה לעמאן, הועברה המתלוננת לביתה של ■■■, בתם של המערערים המתגוררת בירדן, שם עבדה כארבעה חודשים, מבלי לקבל שכר. בנובמבר 2007 הגיעה המערערת 2 לירדן כדי לקחת את המתלוננת לעבודה בישראל, כעוזרת בית בביתה שבשכונת שועפאט בירושלים. המתלוננת עבדה בעבודות בית בביתם של המערערים במשך שנה ועשרה חודשים, מבלי שנחתם בין הצדדים חוזה העסקה. במהלך תקופה זו הוחזקו דרכונה ומכשיר הטלפון הסלולארי שלה על ידי המערערת. המתלוננת שוכנה בחדר שירותים ומקלחון הנמצא בקומת המגורים של הנאשמים, והוקצתה לה מיטה מתקפלת ומדף לחפצים אישיים. היא נדרשה לעבוד בעבודות משק בית החל מהשעה שבע בבוקר ועד לשעה עשר בלילה, ולעיתים אף יותר מכך, במידה שהגיעו לבית אורחים. למתלוננת ניתנו שתי הפסקות קצרות במהלך יום העבודה על מנת לאכול, והיא עבדה בבית הנאשמים שבעה ימים בשבוע, ללא ימי חופשה או שבתון. המערערים לא אפשרו למתלוננת לצאת לבדה מביתם במהלך השנה הראשונה לעבודתה אצלם, ובמהלך השנה השנייה אפשרו לה לעשות כן רק לשם יציאה למכולת הסמוכה או לביתה של בתם ■■■, הגרה בסמוך, כאשר גם ביציאות אלו עקבו המערערים אחר תנועותיה מחלון ביתם. המערערים נהגו לנעול את דלת הכניסה לביתם כשהיו יוצאים ממנו או נכנסים אליו, ומנעו מהמתלוננת גישה אל המפתח. הם אסרו על המתלוננת לשוחח עם עובדים פיליפינים אחרים כאשר היא התלוותה אליהם לטיולים בארץ. כאשר הנאשמים יצאו לחו"ל, הושארה המתלוננת בבית כשהדלת נעולה, נלקחה בבוקר על ידי הבת ■■■ לצורך עבודות בביתה, ואז הוחזרה לבית המערערים. המערערים אסרו על המתלוננת ליצור קשר טלפוני עם משפחתה באופן עצמאי, והתירו לה לערוך שיחות קצרות בלבד במכשירי הטלפון הסלולארי שלהם, בנוכחותם או בנוכחות בני משפחתם. לשם כך, החליפו המערערים את כרטיס ה-SIM של המתלוננת בכרטיס מטעמם, המאפשר קבלת שיחות והוצאת הודעות טקסט בלבד. המערערים סרבו לאפשר למתלוננת לצאת להתפלל בכנסייה, ואיימו עליה כי

המשטרה תתפוס אותה אם תצא מהבית. בסופו של דבר הצליחה המתלוננת, לחמוק מהבית ביום 6.9.09, בסיוען של עובדות פיליפיניות עימן יצרה קשר.

7. המערערים כפרו באשמה וטענו כי התייחסו בצורה נאותה למתלוננת. בתשובתם לאישום השיבו כי המתלוננת הובאה על מנת לסעוד את אמו החולה של המערער 1, המערערים פנו למשרד הפנים וקיבלו היתר כדין להעסקתה של המתלוננת. המתלוננת הגיעה מיוזמתה לירדן וכך גם לישראל. הטיפול בעניינה של המתלוננת נעשה על ידי חברת מנפאואר, המתלוננת סיכמה כי תקבל שכר בגובה \$150. לאחר הגעת המתלוננת אמו החולה של המערער 1 התנגדה שבביתה תעבוד בחורה זרה.

בני משפחת ■ הציעו למתלוננת לעבוד בביתם וזו הסכימה. המתלוננת התגוררה בביתם של המערערים בחדר משלה, בו היו לה מיטה, מקלחון, מקום לבגדים ושירותים. המתלוננת הייתה חופשיה לצאת ולבוא והיא אף יצאה למקומות ציבוריים שונים בהם פגשה בין היתר עובדים זרים ממוצא פיליפיני.

המתלוננת עשתה בבית המשפחה עבודות שוטפות. המתלוננת החזיקה מספר מכשירי טלפון סלולריים ובני המשפחה קנו לה כרטיסי חיוג שיאפשרו לה קשר עם מי שתחפוץ, על חשבונם. המערערים אף אפשרו לה לטלפן למשפחתה בפיליפינים, על חשבונם, ממכשיר הטלפון הנייד של מר ■.

בני המשפחה רכשו למתלוננת אוכל, לפי טעמה. היא לא עשתה בבית את מלאכת הבישול אלא גב' ■.

בין דירת משפחת ■ לכביש ת"א ים המלח קיים שטח פתוח והמרחק הוא כ-200 מ'. כך גם הגישה מהבית לצומת הגבעה הצרפתית היא דרך שטח פתוח, מהלך כ-300 מ', ולמסוף האוטובוסים המרכזי של שכונת רמת שלמה הסמוכה, המרחק הוא כ-200 מ' בשטח פתוח. לסיום, המרחק בין דירת המשפחה לכביש הראשי של שכונת שועפט הוא כ-400 מ' בכביש פתוח, באופן שאפשר לה הגעה לנתיבי תחבורה מרכזיים מאד, לאוטובוסים ולמוניות תוך 2-5 דקות הליכה מתונה.

המערערים ציינו כי גם לטענת המתלוננת ירדה, לפרקים, לבדה, מבית המשפחה ויכלה, לשיטתה, להגיע בפרק זמן של שלוש דקות אל החופש, ללא הפרעה. נתון משמעותי נוסף הוא שהמתלוננת יכלה לקבל מהמערערים כסף, כל אימת שבקשה, לפי בחירתה, או להורות להם לשלוח כסף למשפחתה בחו"ל.

המערערים ציינו כי ביום 6.9.09 בקרה המתלוננת בביתם וגנבה את תכשיטיה של גב' ■ ונמלטה מהמקום, תוך הסתייעות בשתי פיליפיניות אחרות (■ ו■) שלא ידעו על הגניבה וסברו כי הן מסייעות לאדם הזקוק לעזרה. המערערים הצביעו על כך שרק לאחר שהגישו נגדה תלונה למשטרה על הגניבה – העלתה כלפיהם טענות.

לסיום, ציינו המערערים כי גב' ■ הציעה למתלוננת לעבוד, בשכר נוסף ונפרד, אם תרצה בכך, בנקיון בתים אחרים, כך שתוכל להרוויח כסף נוסף. המתלוננת עשתה זאת מספר פעמים, אך כשגילתה שעבודה זו דורשת מאמץ, כפי שעבודות כאלה דורשות בדרך כלל, כידוע, בשונה ממה שהתרגלה אליו בבית המשפחה – הודיעה שאינה מעוניינת בהכנסה נוספת זו שהיתה אמורה להיכנס לכיסה ואינה מעוניינת לעבוד בביתם אחרים.

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

8. אין מחלוקת שהמתלוננת הגיעה מפיליפינים לירדן ביולי 2007 משם נסעה לבית המערערים בנובמבר 2011 והועסקה שם בעבודות משק שונות. המתלוננת התגוררה בחדר בגודל 8 מ"ר בבית המערערים. המתלוננת התגוררה בבית המערערים במשך תקופה ארוכה; כ- 19 חודשים לטענת המערערים וכ- 22 חודשים, לטענת התביעה. אין מחלוקת כי ביום 6.9.09 היתה בבית המערערים ועזבה אותו. המערערים טענו כי מספר חודשים קודם עזבה המתלוננת את ביתם וככל הנראה התגוררה בשכונה ומדי פעם באה לבקר בביתם ואף לעבוד. אין מחלוקת כי המתלוננת עזבה את בית המערערים בחברת שתי עובדות פיליפיניות, במונית, שהסיעה אותן ל"קו לעובד".

9. אין מחלוקת גם כי סמוך לאחר שעזבה את בית המערערים, הגישו המערערים, תוך מספר שעות, תלונה נגד המתלוננת על שגנבה במהלך הביקור, אותו יום, בביתם, את תכשיטי הכסף והזהב של גב' ■■■■■. אין מחלוקת כי יום למחרת הגשת התלונה ע"י המערערים למשטרה נגד המתלוננת- הגישה האחרונה נגדם תלונה על יחסם כלפיה.

נקודות עובדתיות שבמחלוקת

10. המחלוקת העובדתיות העיקריות בין הצדדים נגעו לתנאי העסקתה של המתלוננת ובעיקר לשאלות האם נמנע ממנה קשר פיזי או טלפוני עם חברים ו/או בני משפחה, האם יכלה לצאת מבית המערערים, האם קבלה את השכר שסוכם איתה והיכן הוחזק דרכונה, במהלך שהייתה בישראל.

נקודות משפטיות שבמחלוקת

11. אשר לעבירת ההחזקה בתנאי עבדות לפי סעי' 375א' חלקו הצדדים מהם יסודות העבירה. המחלוקת היתה תקדימית, בפרט שב"כ המדינה לא יכול היה, בפתח המשפט, לציין מהם יסודות העבירה שבהוכחתם מבססת המדינה את אשמת המערערים, מעבר לכל ספק סביר (ישיבת 13.3.11 עמ' 17-18)

12. אשר לנושא הדרכון, עלתה שאלת יסודות העבירה ונטל הוכחתם.

13. הדיון בערעור זה יעסוק, באופן טבעי, בעבירה לפי סעי' 375א', שמשפט זה הוא הראשון במדינת ישראל העוסק בה. בתום הדיון בעבירה וביסודותיה- נעבור לדון בענין סעי' 376א'.

לשון החוק

14. על פי סעיף 375א' לחוק:

375א. החזקה בתנאי עבדות (תיקון התשס"ז)

(א) המחזיק אדם בתנאי עבדות לצורכי עבודה או שירותים לרבות שירותי מין, דינו - מאסר שש עשרה שנים.

(ב) נעברה עבירה....

(ג) בסימן זה, "עבדות" - מצב שבו מופעלות כלפי אדם סמכויות המופעלות ככלל כלפי קניינו של אדם; לענין זה, יראו שליטה ממשית בחייו של אדם או שלילת חירותו כהפעלת סמכויות כאמור.

תוצאות הדיון בבית המשפט המחוזי

15. בשלב מוקדם זה לא נבחן את הדיון שערך בית המשפט המחוזי (סעי' 13-5 להכרעת הדיון) ביסודות העבירה. ניתוח זה ייערך לקראת הדיון בערעור.

16. מכל מקום, מדיון זה הסיק בית המשפט המחוזי כי על מנת לבסס הרשעה יש להוכיח החפצה קניינית של הקרבן, וכן שליטה ממשית בו או שלילת חירותו.

ניתוח העובדות

17. בית המשפט קמא הגיע למסקנה כי היסודות הנזכרים התמלאו, על בסיס קביעותיו כי התקיימו ההתרחשויות העובדתיות הבאות:

א. המערערים החזיקו בדרכונה של המתלוננת, ללא הסכמתה (סעי' 16-22). כבר עתה נציין כי המתלוננת מסרה גרסאות שונות וסותרות, בקשר לדרכונה ולמערערים.

ב. המתלוננת הועסקה עד ליום 6.9.09 ולפחות בזמנים מסוימים היא, למעשה, נכלאה בביתם של הנאשמים, שכן לא היה לה מפתח לבית ועל מנת לצאת היא נאלצה להמתין לחזרתה של הנאשמת... מצבה הנפשי הנסער (כשיצאה מביתם ביום 6.9.09)... מעיד על הקושי הרגשי שהיא היתה נתונה בו... הזעקתן של אינס ומלינדה... מעיד על בידודה. כבר עתה נציין, כפי שיפורט בהמשך, כי המתלוננת מסרה גרסאות סותרות, באופן קיצוני, בעדויותיה ואף סתרה את עדויות *** ו***, בנדון.

ג. אשר למידת החופש שנתנה למתלוננת קבעו השופטים כי המערערים סרבו להעניק למתלוננת ימי חופש, שבועיים או אקראיים, על אף בקשותיה (סעי' 28-31) וכי למתלוננת ניתנה מידה מסוימת, אם כי מוגבלת, של חופש, במהלך ימי עבודתה, וכי עבודתה זו החלה בשעות הבוקר ונמשכה עד לשעות הערב המאוחרות (סעי' 32-40) כאשר בשעות אחה"צ הסתיימו עבודות הנקיון אך אחריהם היא עדיין היתה עסוקה בהכנת ארוחת ערב או בטיפול בנכדים.

כבר עתה נציין כי אין חולק כי, מאחר שהמערערת 2, גב' ■ היא היחידה שבשלה לבני הזוג (ולעיתים אף למתלוננת) התבטאה "הכנת ארוחת הערב", גם לפי בית המשפט, בעריכת שני סטים של כלים למערערים ופינויים אח"כ למדיח ולעיתים בחיתוך ירקות בצותא- חדא עם גב' ■. אשר לנכדים מוסכם כי מדובר בשני נכדים בגילאי ארבע ושש אותם ראתה, ככל שראתה, פעם- פעמיים במהלך השבוע, בלבד.

ד. אשר לבידודה של המתלוננת והקשר בינה לאחרים קבעו השופטים כי המערערים "לא מנעו מהמתלוננת לשוחח בטלפון, בין אם מדובר ביעדים בישראל ובחו"ל". בנושא זה נציין כבר עתה כי על פי הראיות נהלה המתלוננת אלפי שיחות ושלחה אלפי מסרונים!!!,

כאשר המערערים מאפשרים לה לטלפן לחו"ל מהטלפון בביתם, **קונים לה מכשירי טלפון סלולאריים וכרטיסי חיוג כל 2-3 ימים (!!!)** במשך כל התקופה (סעי' 44-47).

ה. אשר לבידוד החברתי קבעו השופטים כי **היתה למתלוננת חברה אחת, בלבד, ■, איתה אף נפגשה.** הנ"ל- אזרחית פיליפינית שהתגוררה עם אחותה ובעלה כ- 200 מ' מהמתלוננת נפגשה עימה מספר פעמים, כאשר את רוב המפגשים בין המתלוננת ■ ליוו הנאשמים (חלקם, לפי הכרעת הדין התקיימו בין השתיים- לבד), כאשר "יש לזכור גם שהנאשמים לא מנעו מהמתלוננת לדבר בצורה חופשית, עם ■ בטלפון" (סעי' 45-46).

ו. אשר ליכולתה של המתלוננת לצאת מהבית- קבעו השופטים כי "הנאשמים לא אפשרו למתלוננת להסתובב בגפה, **מלבד גיחות אל חנויות המכולת הקרובות או לשם ביצוע עבודות הבית (הכנסת העיתון לבית, זריקת זבל וכו').** בכל הנוגע למרחקים ארוכים יותר, כגון בילוי בקניונים ובחנויות, נסיעה לשופרסל וכו', אחד מהנאשמים לפחות נהג להתלוות למתלוננת, והיא מעולם לא הגיעה למקומות אלה לבדה" (סעי' 47-49). גם כאן, נעיר כבר עתה, כי בית המשפט קיבל, בעצם, את עדויותיהם של מספר עדי הגנה שהעידו על כך **שהמתלוננת הסתובבה בשכונת שועפט, לבדה.** כמו כן, לפי העדויות ההליכה שהלכה לבדה לחנויות המכולת (או לפח האשפה) היתה למרחק של **מאות (!) מטרים, בהם היתה "חופשיה"** לפי פסק הדין לעזוב, כאשר, מאידך, מוסכם כי הבית ממנו יצאה, לפי פסק הדין, למרחקים קצרים, "בצורה חופשית"- נמצא במרחק של שתי דקות הליכה מתונה מהכביש הראשי המוביל מים המלח לתל אביב (200-300 מ'). עוד מוסכם כי נמצא כשלוש דקות הליכה מתונה, מסוף אוטובוסים ממנו יצאו אוטובוסים כל 15 דק' משכונת רמת שלמה היהודית שנשקף מחלון בית המערערים (200 מ') וכחמש דקות הליכה מתונה מצומת הגבעה הצרפתית בירושלים (300 מ').

משמע, אותן יציאות חופשיות "למרחקים קצרים" שמשו, הלכה למעשה, יציאות למרחקים ארוכים- אילו רצתה המתלוננת לעזוב.

ז. לסיכום נושא "בידוד" המתלוננת ומניעת יציאתה ציינו השופטים כי "לצד הפיקוח ההדוק והמגביל מצד הנאשמים, הזדמן למתלוננת ליצור קשר עם ■, וכי **נוצר על ידה קשר גם עם עובדות פיליפיניות אחרות,** ככל הנראה באמצעות חוברת בשפה הפיליפינית ש ■ העבירה לה מרגע שנוצר קשר כאמור, באמצעות הטלפון, **הנאשמים לא מנעו ולא ניסו למנוע אותו ובמידה מסוימת הם אף סייעו לקיומו. במהלך כל התקופה ניהלה המתלוננת שיחות עם בני משפחתה ואנשים אחרים, הן בארץ והן במולדתה.** מכאן שאין לומר כי המתלוננת היתה מנותקת מהעולם" (סעי' 58).

ח. אשר למשכורות, כתב בית המשפט כי המתלוננת אשרה שקבלה מהמערערים :

"משכורת של 150 דולרים, שחלקה הועבר על ידי הנאשם בהעברה בנקאית בדואר (באמצעות חברות דואר ישראל ווסטרן יוניון) לקרוביה בפיליפינים, כאשר ביקשה זאת ממנו. המתלוננת טענה כי את יתרת המשכורת (החלק שלא הועבר על ידי הנאשם בדואר לפיליפינים), היא תכננה לקחת עם סיום עבודתה. בנוסף העידה המתלוננת כי הנאשמים שילמו לה סכומים קטנים יותר של כסף בחגים ובאירועים דומים, וכן **קנו עבורה מתנות ואוכל** כאשר הלכה לחנויות (עמ' 105-109, 133-136, 214-215 לפרוטוקול). המתלוננת העידה גם כי הנאשמים **הציעו לה**

לפתוח חשבון בנק בישראל אליו יעבירו לה את הכספים, אך היא העדיפה שלא לעשות כן משום שלא ידעה דבר על חשבונות בנקאיים בישראל (עמ' 109 שורה 26)."

וכן כי :

"לא ניתן לקבוע כי הנאשמים הפרו את ההסכם שעליו חתמו (לגבי תשלום משכורתה א.ע.) עם החותמת" ועם זאת נקבע כי אין לקבל את טענתם ששלמו לה סכום גבוה יותר של \$600 שגם לגביו קבעו כי מאחר שהוא נמוך מהשכר הממוצע- יש בו אלמנט ניצולי.

בהמשך נקבע כי :

"במקרים מסוימים ייתכן כי יהיה זה נכון לקבוע, כי משכורת חודשית זעומה אינה רק מאפיין נסיבתי של העבירה, אלא גם יסוד מיסודותיה, וזאת אם ימצא כי התשלום הנמוך ששולם לעובד סייע בהשגת שליטה עליו מצד הנאשם והיווה אמצעי כדי להגביר את תלותו במעסיקים ולמנוע ממנו להימלט מהבית, בדרך של סיכול יכולתו להסתדר לבדו בצורה עצמאית מחוץ לבית. במקרה שלפנינו, המתלוננת העידה אמנם כי אחד מהדברים שמנעו ממנה להימלט מבית הנאשמים, היה העובדה כי לא היה לה כסף (עמ' 135 שורה 5), אולם במקביל היא גם אישרה, כי היא זו שהעדיפה שלא לפתוח חשבון בנק בישראל, למרות שהנאשם הציע לה לעשות כן, וכי כל פעם שביקשה מהנאשם לשלוח כסף עבורה לפיליפינים, הוא נעתר לבקשתה. אמנם הסכומים שניתנו למתלוננת בפועל, בחגים ולצורך קניות, הם סכומים קטנים של כסף שאינם יכולים להספיק לאדם המבקש להתקיים בצורה עצמאית, אולם גם **אין ראיות המצביעות על כך שהנאשמים מנעו בכוונה מהמתלוננת את היכולת להתקיים בצורה עצמאית, ואף להיפך מכך, קיימות ראיות המצביעות על כך שהנאשם הציע להעביר למתלוננת כסף נוסף והיא זו שסירבה לכך (עמ' 109 שורה 9).** לפיכך יש לקבוע כי השכר הזעום שקיבלה המתלוננת מהנאשמים לא נועד כדי להגביר את תלותה בהם ולמנוע את בריחתה, כך כשהוא אינו מהווה כשלעצמו יסוד מיסודותיה של העבירה. יחד עם זאת יש בשכר המועט ששולם כדי להוות אלמנט נוסף המעיד על ניצול של המתלוננת על ידי הנאשמים"

יצויין בהקשר זה, שאין מחלוקת שהסיכום המקורי בין הצדדים היה שהמתלוננת תקבל \$150 לחודש וכי סכום זה שווה לסכום העולה על משכורת **שנתית** ממוצעת בפיליפינים, מחד, וכי המתלוננת, מעולם לא בקשה מהמערערים סכום כסף גבוה מהסכום עליו סוכם ולא נענתה, ואף לא אירע שבקשה את משכורתה או את כל כספיה, על מנת לעזוב, לפי

הסיכום - ונענתה בשלילה.

כאמור בפסק הדין, מצב הדברים היה הפוך והמערערים **עודדו אותה לנהל אורח חיים עצמאי**- והיא זו שסרבה.

ט. אשר למועד עזיבת- בית המערערים, קבע בית המשפט כי המתלוננת התגוררה בבית המערערים פרק זמן של כ- 22 חודשים (סעי' 85-56). בית המשפט אינו מקבל את גרסת המערערים כי המתלוננת עזבה את ביתם "במהלך חודש מאי 2008, לאחר שאימו של הנאשם נפטרה". אלא שבנקודה זו, העידו המערערים כי בשונה מגרסתם במשטרה המתלוננת עזבה כשנה לאחר מכן בחודש מאי 2009 (222, 15).

י. אשר לתנאי המחיה של המתלוננת נקבע כי המתלוננת התגוררה בחדר בגודל כ- 7.5 מ"ר בו היו אסלה מקלחון, מיטה, ארון, רדיו וחלון גדול מאד. מוסכם כי למתלוננת היה מפתח לחדר והיתה לה פרטיות מלאה בחדר זה ואיש לא נכנס אליו חוץ ממנה (סעי' 59).

מחלוקת אשר לקביעת העובדות

18. המערערים יטענו כי שגה בית המשפט שעה שקבע את העובדות הנזכרות, לחובתם, מעבר לכל ספק סביר. לקראת הדיון בערעור יעבירו המערערים נימוקים מפורטים אשר לטעויות בהכרעת הדין בדרך קביעת העובדות ואולם, לפי שעה, נסתפק בדיון ע"פ הקביעות של בית המשפט קמא ונראה כי על בסיס העובדות שנקבעו – לא בוצעה עבירה.

היחס הטוב של המערערים למתלוננת - על פי הכרעת הדין

19. סוגיה חשובה נוספת נוגעת ליחס שגילו הנאשמים כלפי המתלוננת: על פי הכרעת הדין בעדותם טענו הנאשמים כי היחס שגילו כלפי המתלוננת היה כמו אל בת משפחה, וכי הם הפגינו כלפיה חמימות רבה, דאגו לבקשותיה, לקחו אותה עימה לטיולים בארץ, התעניינו בשלומה והשתדלו למלא את רצונה (עמ' 271-272, 309-313 לפרוטוקול). **המתלוננת העידה כי היחס שגילו כלפיה הנאשמים לא היה משפחתי ודואג, אך עם זאת היה תקין, וכי הנאשמים לא השתמשו נגדה באלימות, לא העליבו, התעללו או צעקו עליה** (ראו לדוגמא נ/15, עמ' 7, שורה 2), **וכי היא נלקחה על ידי בתם** ■ **לרופא כאשר נזקקה לכך** (נ/11, שורות 224-225). כאמור לעיל, התלונה העיקרית שהפנתה המתלוננת כלפי הנאשמים היא כי הם מנעו ממנה לצאת לחופשי מהבית, הן בצורה מוסדרת (בצורת יום חופש שבועי או לצורך אירועים ספציפיים) והן במהלך ימי העבודה. **המתלוננת סיפרה כי הנאשמים "דאגו לכל מה שאני צריכה וכל מה שביקשתי נתנו לי"** (נ/11 שורה 157, ראו גם עמ' 169 לפרוטוקול, שורה 3). כמו כן סיפרה המתלוננת כי הנאשמים אפשרו לה, בזמן ששהו בבית, לעשות את הדברים שרצתה, וכן שיכלה לראות טלוויזיה בקומה התחתונה (נ/15, עמ' 7), אם כי במקום אחר ציינה כי היה זאת רק במהלך עבודתה (עמ' 169 שורה 23). המתלוננת אישרה את טענת הנאשמים שלפיה הם קנו לה **(במיוחד בתם** ■ **) מתנות שונות מדי פעם**, כגון בגדים, קרמים, נעליים וכו', אך ציינה כי הדבר היה **ביוזמתם של בני המשפחה** וכי היא לא ביקשה זאת מהם ואף לא השתמשה בדברים שנקנו עבורה (ראו עמ' 219-220). המרחק בין גרסאות הנאשמים והמתלוננת בעניין זה אינו רב. יש מקום לדחות את גרסת הנאשמים, או את פרשנותם, שלפיה הם התייחסו אל המתלוננת כאל אחת מבנותיהם, הפגינו כלפיה חום

ואהבה וגרמו לה להרגיש כבת משפחה. גרסה זו היא מופרזת ואינה עולה בקנה אחד עם העדויות שבתיק, שלפיה גילו הנאשמים כלפי המתלוננת יחס תקין וקורקטי של מעסיק כלפי עובד. יחד עם זאת יש להביא בחשבון לטובת הנאשמים את העובדה כי גילו כלפי המתלוננת יחס הוגן, לא הפעילו כלפיה אלימות פיזית ומילולית, אפשרו לה פרטיות בחדרה, לקחו אותה לטיפול רפואי כאשר נדרשה לכך ומילאו אחר בקשותיה הצנועות (מלבד כמובן בקשתה העיקרית לצאת לימי חופש).

יישום הדין על העובדות - בחינת שלוש החלופות שבחוק

20. לשם הנוחות נביא, שוב, את לשון סעי' 375א' לחוק:

375א. החזקה בתנאי עבדות (תיקון התשס"ז)

(א) המחזיק אדם בתנאי עבדות לצורכי עבודה או שירותים לרבות שירותי מין, דינו - מאסר שש עשרה שנים.

(ב) נעברה עבירה....

(ג) בסימן זה, "עבדות" - מצב שבו מופעלות כלפי אדם סמכויות המופעלות ככלל כלפי קניינו של אדם; לענין זה, יראו שליטה ממשית בחייו של אדם או שלילת חירותו כהפעלת סמכויות כאמור.

בית המשפט ניתח את הסעיף באופן בו קיימים שלוש התנהגויות אסורות:

א. הפעלת "סמכויות המופעלות, ככלל, כלפי קנינו של אדם" - החפצה קניינית.

ב. "שליטה ממשית בחייו של אדם"

ג. "שלילת חירותו"

21. בית המשפט קבע כי :

אין לומר כי " שמתקיימת הרישא של סעי' 375א(ג) שהיא עבירת העבדות כפי שמקובלת בפסיקה הבינלאומית שנסקרה. לא ניתן לומר כי הנאשמים הפעילו כלפי המתלוננת סמכויות המופעלות כלפי קנינו של אדם" (סעי' 62).

22. בית המשפט אף קבע כי :

"גם החלופה השניה לעבירה, המצויה בחזקה המופיעה בחלק הראשון של הסיפא לסעי' 375א(ג) מתקיימת, במקרה זה, באופן גבולי, וישנן ראיות העשויות לתמוך בפרשנויות מנוגדות בענין זה, לכאן ולכאן"

וזאת מאחר שניתן לזקוף לזכות המערערים את העובדה כי :

"הנאשמים התייחסו לרצון המתלוננת ולא כפו עליה לבצע עבודות בהן לא רצתה. בנוסף לכך, הנאשמים לא מנעו כאמור מהמתלוננת

לקיים לכל אורך התקופה שיחות טלפון, הן לחו"ל והן לישראל, לא פיקחו עליהן ובמידה מסוימת אף סייעו לקיומן, באמצעות קניית כרטיסי החיוג. למתלוננת התאפשרה פרטיות בחדרה, והנאשמים לא עקבו אחריה או האזינו לשיחותיה. גם במהלך יום העבודה עצמו, אפשרה הנאשמת למתלוננת חופש מסוים, לשם צפייה בטלוויזיה במהלך העבודה או בכדי לשלוח ולקבל מסרונים."

23. עם זאת, בית המשפט קמא החליט להרשיע את המערערים מאחר ששללו את חירותה של המתלוננת, וכך כתב:

"החלופה השלישית הנוגעת לשלילת החירות של הקורבן, היא הרלוונטית ביותר למקרה שלפנינו. לאור הממצאים שנקבעו בעניין זה, נראה כי יש מקום להרשיע את הנאשמת בעבירה, בגין מניעת כל חופש מהמתלוננת למשך פרק זמן ממושך מאוד של כ-22 חודשים. הנאשמת מנעה כאמור מהמתלוננת לקבל יום חופש שבועי, הסדר בסיסי אשר מקובל בכל המדינות המתוקנות בעולם. בנוסף לכך מנעה הנאשמת מהמתלוננת לקבל ימי חופש אחרים, שאותם היתה יכולה לנצל לשם תפילה בכנסיה (עניין שהטריד מאוד את המתלוננת, כפי שעולה מהודעותיה), מפגש עם חברים, קניות וסידורים אישיים, או לשם שיטוט חופשי, "מילוי מצברים" והתרחקות פיזית ונפשית מעבודתה בבית הנאשמים. גם במהלך יום עבודתה של המתלוננת בביתם של הנאשמים, לא ניתנו לה הפסקות מוסדרות. העבודה בבית אמנם הותירה בידיה גמישות מסוימת ואפשרה לה לעשות פעולות אישיות במקביל, כגון צפייה בטלוויזיה או משלוח מסרונים, אך אין לשכוח כי המתלוננת היתה נגישה כל העת לנאשמים, וברצותם הם יכלו לקרוא לה מחדרה לשם ביצוע מטלות ועבודות, בכל שעות היממה. למתלוננת לא ניתנה ההזדמנות להיות אדון לעצמה, וגם אם ניתנה לה פרטיות ברמה מסוימת בחדרה, ממנו יכלה לקיים שיחות טלפון, הרי שחדר זה נמצא היה בדירתם של הנאשמים, באותה קומה בה ישנו, ומכאן שהם תמיד ידעו היכן היא נמצאת, ותמיד יכלו לקרוא לה מהחדר לצורך ביצוע עבודות ומשימות. גם העובדה שהנאשמים התחשבו לעיתים ברצונה של המתלוננת ושאלו לדעתה, וכן אפשרו לה מרחב פרטי מסוים, אינה יכולה לחפות על כך שהמתלוננת היתה תלויה בהחלטתם, ולא היתה לה דרך להתנגד להם ולעמוד על שלה, בין השאר משום שנמנעה ממנה האפשרות לדאוג לעצמה כאדם חופשי. בהקשר זה יש לזכור כי הנאשמים אמנם לא בודדו את המתלוננת בצורה מוחלטת, משום שהיא קיימה כל העת קשר טלפוני עם קרוביה בפיליפינים, אך הם (וליתר דיוק הנאשמת) מנעו ממנה בפועל ליצור קשר מוחשי חופשי עם אנשים אחרים בישראל. אמנם, המתלוננת כן הצליחה ליצור קשר עם

חברתה *** , ומרגע שנוצר קשר זה הנאשמים לא מנעו מהן לשוחח בטלפון. אולם הקשר שנוצר היה טלפוני כולו, והנאשמת מנעה מהמתלוננת להיפגש עם *** (או עם כל אדם אחר) באופן חופשי ועצמאי."

כן נקבע בהקשר זה, כי :

"מהראיות עולה כי האיסור על יציאה עצמאית מהבית ועל יצירת קשר עם אנשים אחרים, לא היה מפורש ומובהק, אלא נוצר בדרך של הפניית איומים, אזהרות, התחמקויות ותירוצים מצד הנאשמת. היבט משמעותי מאוד בעניין זה היה עיכוב דרכונה של המתלוננת אצל הנאשמים. משעה שדרכונה של המתלוננת נמצא היה אצל הנאשמים, לא היתה לה אפשרות ריאלית לצאת ליציאה ממושכת מהבית, שכן היא היתה נתונה לסיכון כי תיתפס על ידי המשטרה ואף תיעצר. עניין זה נוצל ניצול ברור על ידי הנאשמת, שהזהירה את המתלוננת כי מוטב לה שלא תצא מהבית פן תיתפס ותיעצר על ידי המשטרה. בכך נקטה הנאשמת בשתי פעולות משולבות שהצטברותן יחד מנעה מהמתלוננת את האפשרות הממשית לצאת מהדירה, וזאת גם מבלי לאסור עליה יציאה זו באופן מפורש. בנוסף לכך נקטה כאמור הנאשמת בפעולות נוספות כדי למנוע יציאה חופשית של המתלוננת: הסבת נושא השיחה כאשר המתלוננת ביקשה לצאת, או ליווי צמוד שלה אם החליטה להיענות לבקשה, כגון באירוע הנסיעה לכניסה ביום הולדתה של המתלוננת. מהראיות עולה בבירור כי בכל הפעמים בהן יצאה המתלוננת הרחק מהבית, שלא במסגרת עבודות הבית (כגון זריקת האשפה או קניות במכולת), היא לוותה ליווי צמוד על ידי בני משפחת הנאשמים: לקניות בקניונים עם הבת *** , להליכות גיוגיינג ברחובות השכונה עם הנאשמת, או לכניסה ביום הולדתה (ביקור שלא יצא אל הפועל שכן הכניסיה היתה סגורה). ליווי צמוד ומחניק זה מנע מהמתלוננת אפשרות לחופש אמיתי. החופש היחסי שניתן למתלוננת בדלת אמותיו של החדרון הקטן בדירת הנאשמים, ודאי שאינו מספיק ואינו יכול לסתור את הקביעה כי חירותה של המתלוננת נשללה."

כן ראו השופטים בכך שתקופת הקשר נמשכה כ- 22 חודשים, ללא יום חופש שבועי, אינדיקציה לשלילת חירותה של המתלוננת.

24. השופטים אף הבחינו בין שני המערערים, באשר המערערת 2 היא זו שעסקה בענייני העסקת המתלוננת, באופן טבעי, בהיותה בבית כאשר המערער 1 היה מעורב בכך בצורה "מינימאלית", ומבחינה מסוימת היתה מעורבותו "דווקא חיובית" שכן הוא זה שהעביר עבורה כסף לחו"ל וקנה עבורה, בין היתר, כרטיסי חיוג.

25. יחד עם זאת, בשל מודעותו לשגרת יומה של המתלוננת ומאחר שהיה שותף לעיכוב דרכונה - הורשע כמבצע בצוותא לפי סעי' 29(ב) לחוק (סעי' 68 לפסק הדין).

הערעור

המערער 1 כמבצע בצוותא

26. חלקו של המערער 1 (להלן- המערער) הובא בסעי' 68 להכרעת הדין והרשעתו נעשתה כמבצע בצוותא, כאמור.

27. המערער יטען אף לאור הקביעות העובדתיות של בית המשפט קמא - כי לא עלו מעשיו כדי ביצוע בצוותא ולפיכך יש לזכותו.

מהי שלילת חירות הדרושה לשם הרשעה בעבירות על סעי' 375א'?

28. המערערים יטענו כי שלילת החירות הדרושה לשם הרשעה- לא יכולה להיות לשליש ולרביעי, ולא יתכן כי תהיה פחותה משלילת חירות מלאה או, על כל פנים, כזו המונעת יציאה ותנועה מוחלטת של אדם.

29. המערערים יטענו כי ניתן להיעזר בעבירה של כליאת שווא ע"פ סעי' 377 לחוק, שיסודותיה מוכרים היטב, ושהעונש הקבוע לצידה הוא שלוש שנים כדי ללמוד, בקל וחומר, שמה שאינו יכול להיחשב עבירה של כליאת שהעונש הקבוע בצידה הוא שלוש שנים, לא יכול להיחשב שלילת חירות לפי סעי' 375א' שהעונש הקבוע בצידה הוא 16 שנות מאסר, ועונש מינימום של 4 שנים!!!

30. המערערים יטענו שדוקא הפסיקה הזרה שהובאה בפסק הדין מלמדת כי יש לזכות את המערערים, לפי המבחנים שנקבעו שם.

31. המערערים יטענו כי כאשר קובע המחוקק עונש מאסר של 16 שנים בצד עבירה ועונש מינימום של 4 שנים - מחייב הדבר מידה גבוהה וחמורה במיוחד של שלילת חירות. בענייננו, יטענו המערערים, כי גם לפי קביעותיו העובדתיות של בית המשפט, לא עלו מעשיהם כדי שלילת חירות לאור העובדות הבאות שנקבעו בפסק הדין:

א. המתלוננת יצאה מהבית, לבד, באופן שוטף, ל"מרחקים קצרים".

ב. במסגרת יציאות אלה נפגשה המתלוננת עם חברתה הפיליפינית- ■, שלא היתה עובדת פיליפינית אלא אישה עצמאית שהתגוררה בשכונת עם אחותה ובעלה היהודי! המתלוננת אף לא בקשה מ ■ לעזור לה לעזוב את בית המערערים או לשכן אותה בדירתם, אם תרצה לברוח, על אף שזו התגוררה ברחוב סמוך.

יתר על כן, המתלוננת נפגשה עם ■ לעיתים לבד, מבלי שאיש יהיה איתה.

ג. ביציאותיה אלה לא ניסתה המתלוננת, מעולם, לעזוב את בית המערערים או לפעול כדי לא לשוב.

ד. המתלוננת יצאה עם המערערים לאינספור מקומות ציבוריים: פארקים, ים, קניונים, סופרמרקטים, מדרחוב ומעולם לא שקלה לעזוב או לברוח. ביציאות אלה תמיד קנו לה המערערים ובני משפחותיהם מתנות.

ה. לחלק מהיציאות הנזכרות יצאה המתלוננת עם בתם של המערערים (בוגרת תואר שני ולומדת במסלול לדוקטורט באנגליה) המבוגרת ממנה בשנים לא רבות- וגם אז מעולם לא שקלה ולא רצתה לעזוב או לברוח.

ו. המערערים רכשו למתלוננת טלפונים סולריים וכרטיסי חיוג מדי 2-3 ימים (!!), לפי בקשתה, על מנת שתוכל לטלפן למי שתחפוץ ואף עודדו אותה לעשות כן. כמו כן הציעו לה לטלפן לפיליפינים מהטלפון של מר *** היא ערכה אלפי שיחות ושלחה אלפי מסרונים.

ז. המתלוננת הסתובבה בשכונת מגוריהם של המערערים לבדה.

ח. למתלוננת לא היתה סיבה של ממש לטייל לבד מחוץ לשכונה, מאחר שלא ידעה את השפה ומאחר שכל שרצתה לנסוע לערוך קניות העידה שפשוט בקשה מהמערערים או מביתם ואלה הסיעו אותה לאן שחפצה, למספר שעות של קניות כאשר המערערים (!!!) מממנים קניות אלה (!!!).

ט. המתלוננת נשארה לבד, בבית המערערים, מדי יום.

י. המתלוננת נשארה, לפעמים, ימים ארוכים או שבועות (!!) לבדה בבית, כשהמערערים נסעו לחופשה בחו"ל. לא היה לה כל צורך להימלט ביום 6.9.09 כי בין הימים הבאים:

27.10.07-2.11.07

20.12.07-28.12.07

28.2.08-4.3.08

30.4.08-8.5.08

2.10.08-23.10.08

20.12.08-30.12.08

06.1.09-12.1.09

14.03.09-25.03.09

2.5.09-8.5.09

19.7.09-1.8.09

1.9.09-4.9.09

היתה גב' ■ בחו"ל ובעלה כלל לא היה בבית (8/נ), באופן שאילו, כטענת המתלוננת, גרה אצל המערערים, יכלה לעזוב, בקלות רבה, בלי צורך "במבצע" שתארה. מודגש כי היציאה האחרונה לחו"ל של המערערת 2 היתה כשבועיים, בלבד, לפני 6.9.09.

מעבר לכך ראוי לציין כי המערער נמצא כל יום במשך כל התקופה במשרדו כאשר המערערת באופן קבוע, מדי יום, נעדרה מביתה והלכה לחדר כושר כעולה מ- 9/. מדובר ביציאות שנעשו במסגרת לוח זמנים קבוע במסגרת זמנים של כשעתיים וחצי, באופן שאילו רצתה המתלוננת לצאת יכלה לתכנן בקלות את יציאתה, בזמן שאיש

מהמערערים אינו בבית, כמעט בכל יום במהלך התקופה שבה התגוררה בבית המערערים, ללא מפריע.

יא. המתלוננת שמרה על קשר אינטנסיבי (5000 מסרונים ומאות שיחות טלפון) עם עשרות חברים.

יב. גם כשנמסרו למתלוננת פרטיה של הגב' ■■■, ראש הקהילה הפיליפינית בירושלים, חודשים לפני 6.9.09, לא טלפנה אליה, מעולם, ולא ובקשה שתעזור לה לצאת מבית המערערים ומעולם לא טענה באזניה שכלאו אותה.

יג. המתלוננת היתה, כל תקופת מגוריה, בבית משפחת המערערים, במרחק 200 מ' ממסוף אגד שממנו יצאו אוטובוסים כל 15 דק'; במרחק של 400 מ' מהכביש הראשי היוצא מהגבעה הצרפתית בירושלים לכיוון שכונת רמות (לכיוון כללי תל אביב). כמו כן, היתה במרחק 300 מ' מצומת הגבעה הצרפתית (ר' 1/ו - 2/נ) כאשר כל המקומות הללו נראו מבית המערערים וכאשר המרחק, לדוגמא, לחנות המכולת בה בקרה היה שווה למרחק לתחנת האוטובוס או לכביש הסמוך שאפשרו לה עזיבת בית המערערים, לו רצתה, ביציאות היומיומיות שלה בשכונה.

יד. המתלוננת היתה בקשר, כאמור, עם עשרות פיליפינים ומעולם לא בקשה מראש מהם עזרה (למעט, לפי הנטען, מ ■■■ בחודשים האחרונים).

טו. בידי המתלוננת היו מספרי טלפון של "קו לעובד" ארגון הסיוע לעובדים זרים ושל המשטרה - ומעולם לא טלפנה לאף אחד מהם לשם בקשת עזרה ו/או העלאת טענה כי היא כלואה.

טז. המתלוננת קבלה מהמערערים את כל מחסורה; היא קבלה כסף מהמערערים בכל רגע שבקשה ובכל סכום שבקשה. היא העידה שידעה שתקבל את יתרת הכסף המגיע לה ברגע שתבקש לעזוב את בית המערערים ולטוס לפיליפינים !!!
חרף זאת וחרף העובדה שהמערערים נהגו בכספה, תמיד, כפי שבקשה ולמרות שידעה שתקבל את כל הכסף המגיע לה אם תבקש, לא בקשה, מעולם, לקבל כסף כדי שתוכל לעזוב.

יז. המערערים לא אסרו על המתלוננת, מעולם, לצאת מביתם ואולם היא הסיקה זאת מכך שהגב' ■■■ הזהירה אותה (המתלוננת ראתה בכך "איום") שאם תצא ללא ויזה-עלולים אנשי הרשויות לעצור אותה...

יח. המתלוננת לא בקשה, מעולם, יום חופש. המתלוננת טענה שחששה לסירוב והמערערים טענו כי לא בקשה מאחר שיצאה, ממילא בסופי שבוע.

יט. ההסדר לפיו גרה המתלוננת בבית המערערים (בו ראו השופטים סוג של השגחה)- הינו ההסדר המקובל במקרים של עובדים זרים במצבים דומים. יתר על כן, למרות שיכלו המערערים, לכאורה, לקרוא לה בכל שעות היממה לבצע עבודות- אין כל טענה שעשו כן.

כ. אשר לטענה על עיכוב הדרכון - בנושא זה מסרה המתלוננת שלוש גרסאות סותרות: הגרסה הראשונה במשטרה (נ/11 ש' 230,147,135 וכן נ/16 180) הגרסה השנייה בהודעה נוספת במשטרה (נ/10, ש' 19) והגרסה השלישית בבית המשפט (78, 3) 150, 23). ומכל מקום, גם אדם ללא דרכון הוא אדם חופשי.

כא. נזכיר, המתלוננת היתה עצמאית מבחינה כספית, המערערים הציעו לה לפתוח חשבון בו יופקדו אלפי דולרים המגיעים לה, ושממנו תוכל למשוך כסף מתי שתחפוץ והיא זו שסירבה.

כב. כל העובדות שהבאנו, ללא יוצא מן הכלל **נקבעו בפסק הדין** ובטרם נזכיר את עדויות ההגנה הסותרות את טענות המתלוננת, לדוגמא, מהן עלה שלמתלוננת היה מפתח לבית המערערים, לדוגמא.

32. המערערים יוסיפו ויביאו את דבריה של המתלוננת לפיהם לא היה כלפיה שום סוג של אלימות מילולית או פיזית, היה יחס מכבד, קניית מתנות, ציפורים טיפולים רפואיים והמון חיבה. כדבריה, הם נתנו לה **כל מה שבקשה** (169) וכך גם ילדיהם, (שכ"א מהם עושה דוקטורט בתחומי) התיחסו אליה בצורה יפה ומכובדת (169).
דברים אלה מצביעים, כאלף עדים, על כך שחירותה של המתלוננת- לא נשללה.

33. הדרך הטובה ביותר לסיום חלק זה היא להביא את דברי המתלוננת, מהם משתמע, באופן ברור וחד משמעי, שמה שהותיר אותה בבית המערערים לא היה מגבלות של המערערים אלא רצונה להמשיך ולחיות בביתם המפואר והנח, ללא צורך לבצע עבודות של ממש.
ואלה היו דבריה (133, 7):

כבוד השופט צבן- אב"ד : לא שאלנו למה, אבל יכולת לצאת מהבית.

אם שנה קודם לפני שעזבת את הבית והלכת, אם היה לך כסף... אם

מישהו היה מחכה לך, היית הולכת לשם?

ת'. אולי.

כבוד השופט צבן- אב"ד : מה?

ת'. אולי.

עיננו הרואות, המתלוננת אשרה שגם אם היה לה כסף, ואם יכלה לצאת מהבית ואם היה לה אדם אליו יכלה לעבור - **גם אז כלל לא ברור שהיתה עוזבת את בית המערערים !!**.

אכיפה בררנית

34. נקודה נוספת נוגעת למניעת המערערים לטעון לאכיפה בררנית. בפתח משפטם בקשו המערערים לטעון על אכיפה בררנית של החוק כלפיהם. הם הגישו עתירה מנהלית בנדון ואולם, טענה זו שאמורה היתה לפתוח את המשפט - לא נדונה עד סופה מאחר שהעתירה שהגישו - לא נדונה וההכרעה בה ניתנה רק ביום 30.01.12.
ערעור על פסק הדין בעתירה (עע"מ 1786/12) נקבע ליום 1.7.13.
המערערים יטענו כי ההשוואה למקרים אחרים, קיצוניים שבעתיים, שעלו בדיון (כליאה ואינוס) בהן לא העמידה המשיבה לדין חשודים – חייבה ביטול כתב האישום נגדם.

מחזיק

35. בהמשך לדיון הנזכר יטענו המערערים כי דרישת החוק להוכיח שהם באים בגדר "מחזיק אדם" – לא הוכחו, שכן יציאותיה הנזכרות ואורח חייה של המתלוננת- שוללים "החזקה" כזו.

עיכוב דרכון

36. כן יטענו המערערים כי גם יסודות העבירה לפי סעי' 376א' לחוק - לא התמלאו, שכן לא הוכחה אי - הסכמתה של המתלוננת ל"החזקה" על ידם (בה כופרים המערערים) ואף לא כי בקשה את הדרכון מהם, כפי שנקבע שיש להוכיח כדי לבסס הרשעה. המערערים יטענו כי שגה בית המשפט כשקבע ש"סעיף זה טרם נדון בצורה מעמיקה בפסיקות בית המשפט המחוזי והעליון" ובאותה נשימה למרות שהמתלוננת העידה כי היתה לה גישה לדרכון- הרשיע בית המשפט את המערערים בעבירה זו.

הערעור על גזר הדין

37. המערערים יטענו כי שגה בית המשפט משחייבם לשלם למתלוננת סכום פיצויים כה גבוה, לאור נסיבות הפרשה כפי שתוארו למעלה, ולאור עירוב התחומין שעשה בין בית הדין לעבודה לבית המשפט המחוזי הדין בעבירות שיוחסו למערערים.

סוף דבר

38. לאור האמור, יתבקש בית המשפט להורות על זיכוי המערערים מהעבירות המיוחסות להם או לחילופין להקל בעונשם.

אריאל עטרי, עו"ד
ב"כ המערערים